

AUBERT ANTAL 70

Tisztelt Olvasónk!

Jelen számunkkal folyóiratunk szerkesztőbizottsági elnöke előtt tisztelgünk, 70. születésnapja alkalmából. Aubert Antal a magyarországi turizmusföldrajz ikonikus alakja, iskolateremtő munkásságának lenyomata egyrészt tanítványainak számosságában és karrierútjában, másrészt közleményeinek gondolatformáló hatásában, harmadrészt a turizmus térségi és regionális fejlődésében ragadható meg. Azt, hogy ki mindenki mondhatja magát Aubert tanítványnak, nehéz lenne megmondani, mivel ezres nagyságrendű az előadásait, szemináriumait valaha hallgatók száma, de az irányítása alatt szakdolgozatot készítőik is százával voltak, több tucat doktorandusza közül pedig 19-en már PhD fokozatot szereztek (ODT 2020). A Magyar Tudományos Művek Tárában szereplő információk szerint 273 közleményére 843 független hivatkozást kapott (MTMT 2021), amely többszörösen meghaladja az MTA doktora követelményeket. Neve jól csengő *brand* a Dél-Dunántúl, Baranya megye és Pécs turisztikai szakemberei körében, nehéz olyan turizmusfejlesztési dokumentumot, hatáselemzést, koncepciót vagy stratégiát találni, amit Aubert Antal ilyen-olyan munkaszerepben ne fémjelezne.

Aubert Antal nyilvánosan elérhető publikációs jegyzékének első tétele egy 1981-ben megjelent, alapvetően természetföldrajzi megközelítésű közlemény, de az 1993-ban megvédett kandidátusi disszertációjának témája is a vidék-, a település-, és az etnikai földrajz határmezsgyéjén húzódott. Nem meglepő tehát, hogy az életművét reprezentáló turizmusföldrajzi kutatások egyik korán ('90-es évek elején) megjelenő fókuszja a falusi turizmus (ugyan 1985-ben már a Balaton üdülőkörzet felé is elkalandozott, de az a munkája még ipari orientációjú volt).

Aubert Antal a hazai turizmusföldrajzosok második generációjának egyik vezéralakja, szemléletmódjára elsősorban a német szociálgeográfia hatott, amelynek köszönhetően, az első generációt reprezentáló Abella Miklós (1922–1976) és Kollarik Amália (1928–2007) munkásságára jellemző leíró(bb) megközelítést a magyar geográfiában is a turisztikai jelenségek és folyamatok csoportspecifikus vizsgálata kezdte felváltani.

Aubert Antal 2015-ben egyetemi tanári címmel is elismert iskolateremtő munkásságának fő bázisát a PTE Földtudományok Doktori Iskolában végzett rendkívüli aktív témavezetői tevékenysége jelentette (magának a turizmusföldrajzi doktori (al)programnak/témacsoportnak is Aubert Antal volt a megalapítója). Eddig 19 egykori doktorandusz mondhatja mesterének Aubert Antalt, akik közül 3 esetben (Kopári László, Laczkó Tamás, Nagy Enikő) társtémavezetőként működött közre a PhD fokozat megszerzésében. Első végzettje 2000-ben a legendás Martinez José Luis volt, aki 2012-ben vonult nyugdíjba a mai Budapesti Metropolitan Egyetem jogelőd intézménye Turizmus Tanszékének éléről. Rajta kívül a tanítványok között más, a hazai turisztikai felsőoktatásban vezető szerepet betöltő/betöltött szakemberekkel is találkozhatunk, így Darabos Ferenc a győri Széchenyi Egyetem Turizmus Tanszékének volt hosszú ideig a vezetője, Lőrincz Katalin pedig jelenleg is a veszprémi Pannon Egyetem Turizmus Intézeti Tanszék vezetője, a Gazdaságtudományi Kar dékánhelyettese. A hazai és a nemzetközi turizmusoktatásban aktív szerepet vállaló Aubert tanítványok sorában találkozhatunk Kátay Ákossal (Kodolányi János Egyetem), Pálfi Andreával, Marton Gergellyel, Gonda Tiborral, Csapó Jánossal (Pécsi Tudományegyetem) és Kiss Róberttel (I-Shou University, Tajvan), akik közül Csapó János egyetemi tanári címet szerzett. Általánosságban is elmondható, hogy Aubert Antal egykori doktoranduszainak többsége mind

a mai napig aktív tudományos közéleti tevékenységet, folyamatos kutatómunkát végez és a legkülönbözőbb munkaszerepekben kötődik egykori alma materéhez. A 19-ből 12 fő az MTA köztestületi tagja, ugyanennyien, de már más személyi összetételben naprakészen tartják az MTMT adatbázisukat, vagyis rendszeresen rögzítik a megjelent tudományos közleményeiket. Az iskolateremtés talán legfontosabb mutatója, hogy az egykori tanítványok közül kik azok, akik maguk is doktori témavezetővé váltak és milyen eredményességgel. A 19 Aubert tanítványból ma 8-an (társ)témavezetőként segítik az intézményük doktori képzését, így Pálfi Andrea, Marton Gergely, Gonda Tibor, Jónás-Berki Mónika, Laczkó Tamás, Lőrincz Katalin, Csapó János és Darabos Ferenc jó eséllyel lépnek a mesterük nyomdokaiba, utóbbi két kollégának már végzett PhD hallgatója is van.

Aubert Antal a hazai geográfia tudományos utánpótlás-nevelésének azon kivételes egyénisége, aki két évtized alatt 19 végzett doktorandusszal büszkélkedhet (a rekorderek a néhai Tóth József [46] és a néhai Süli-Zakar István [35] professzorok). Aubert Antal iskolateremtő munkásságának egyik attribútuma, hogy valódi csapatjátékos (ennek gyökereit minden bizonnyal a sportolói múltja is táplálja), tanítványait kollégaként kezeli, akiket kutatói pályájuk kezdetétől a saját projektjeibe bevonva ismertet meg az akadémiai világ szépségeivel és nehézségeivel. A műhelyhatás tanújeleként hivatkozási jegyzékében számos egykori tanítványának citációival találkozhatunk, eredményeként pedig többek között a közös publikációk jelennek meg.

A TVT jelen száma tisztelgés Aubert Antal 70. születésnapja alkalmából. A szerzők, és a szerkesztőbizottság valamennyi tagja tisztelgése és szellemi fejhajtása a mester személye, és eddigi életműve előtt. De semmi esetre sem búcsú, hisz az életmű gazdagítása folytatódik, és Turisztikai és Vidékfejlesztési Folyóirat szerkesztőbizottsága is számít elnöke további lelkes és szakszerű munkájára.

Pécs, 2022 február

Tisztelettel és szeretettel a szám szerzői, és a szerkesztőbizottság valamennyi tagja!